

REKLI ZBOGOM ŽIVOTU U PEĆINI: Porodica Čturilov konačno dobila krov nad glavom, mališani sada mogu mirno da spavaju!

U nizu lepo uređenih kuća, na početku Ulice Ive Lole Ribara u mirnom bačkom selu Mošorin, nedaleko od seoske pijace, po snežno beloj fasadi i novim, crvenim crepom, izdvaja se ona sa brojem 3, meštanima poznata kao stari vrtić. Ispred veliki čempresi prave hladovinu za letnjih vrućina. To je od sada stalna adresa

petočlanoj porodici Čturilov. Rekli su zbogom lagumu podno Titelskog brega , jedinim krovom nad glavom koji su imali čitavu deceniju.

Sada, tri kilometra daleko od laguma, u sveže okrećenim prostorijama, sobama sa novim nameštajem, lepo uređenom kuhinjom i kupatilom, svikavaju se na prostor koji više nije teskoban i memljiv.

Upekla zvezda. Prži nemilosrdno, a Svetozar Čturilov (65), glava porodice , uzbuđen, još ne mogavši da poveruje da ne sanja, bojažljivim korakom, polako ulazi u svoj novi dom. U stopu ga prati supruga Marica Beronja (46), nevenčana supruga sa kojom ima troje dece: Zlaticu (18), Miru (17) i Miloša (5). Pomešanih osećanja, razgledaju kuću i pozivaju nas da uđemo i uverimo se kako im je sve lepo i novo. Kapija širom otvorena, kako i valja kada se dočekuju gosti, a u prostranoj avliji, ispod suncobrana postavljeni stolovi sa posluženjem.

-E, kada smo i ovo dočekali da goste možemo da primimo kako dolikuje – s širokim osmehom na licu i vidno zadovoljan, dočekuje nas je Svetozar. – Ne mogu vam opisati moju i radost moje porodice, što smo doživeli ovo, da se uselimo u ovako lepo sređenu kuću. Dočekasmo da pećini zauvek kažemo zbogom. Najdraže mi je zbog moje dece , koja su bolesna patila.

Ulazimo u prvu prostoriju, kuhinju sa dnevnim boravkom. Sve je tu: električni šporet, sudopera, kuhinjski elementi, a domaćica Marica užurbano posluje, sa ćerkom Mirom kuva kafu.

-Šta da vam kažem – sa suzama radosnicama u očima, pomešanih osećanja kazuje Marica, pokazujući ćerki koju ringlu da uključi. – Sve ovo do danas je za nas bio sam pusti san. Imamo i vodu u kući, i kupatilo, više neću morati po svakakvom vremenu da perem veš u koritu na dvorištu. Moraću da naučim kako da rukujem sa veš-mašinom. Uz nju će mi biti mnogo lakše.

PROČITAJTE VIŠE:

<https://serbiantimes.info/rekli-zbogom-zivotu-u-pe...>

2 / 2

Svetozareva i Maričina nejač sa mentalnim smetnjama, ushićeno ulaze i izlaze iz soba, čas su unutra, čas napolju. Puni radosti pokazuju svoj novi dom, srećni što su zauvek napustili život u pećini, nedostojnom i nezamislivom ljudskom biću u 21. veku.

-Pokušaćemo svi zajedno da zaboravimo prethodne godine, i da okrenemo novi list u životu – s osmehom govori Svetozar, ne ispuštajući ključ od kuće iz ruke, koji mu je svečano uručila Marija Morović iz Humanitarne organizacije "Srbi za Srbe". – Moram da priznam da sam se potajno nadao da će doći ovaj dan, i zaista se to i dogodilo. Zahvalan sam svima koji su nam pomogli da živimo kao i svi drugi. Više ne moramo da razmišljamo da li će nam se zemlja obrušiti na glavu dok spavamo, gde ćemo i kako spremati obroke, čuvati hranu.

Mira (17), za ovu svečanu priliku obučena u narodnu nošnju, baš kao i najmlađi Miloš, koji će u subotu proslaviti šesti rođendan, ushićeno prilazi svima i radosna ih grli.

-Srećna sam što ćemo sestra, brat i ja imati svoju sobu i svako svoj, novi krevet – ne krijući oduševljenje kazuje nam Mira. – Lepo će nam biti ovde. Brzo ćemo se naviknuti na dobro.

Useljenje u novi dom veliki je događaj i za Svetozarevu majku Jovanku, koja je sa ćerkama Mirom i Savkom i sinom Milošem ostala da živi u neuslovnoj čatmari, tek nekoliko metara udaljenoj od pećine.

-Nemam više snage da radim – govori nam sićušna starica, koja je na Svetog Jovana napunila 87 godina. – Imam nekoliko gusaka, preneli smo ih ovde, a tu smo da se nađemo Svetozaru i Marici, navikli su nas i teško bi im palo razdvajanje. I deca su jako vezana za obe tetke i ujaka. Samo kada sam dočekala i ovaj dan, da moj Svetozar i njegova porodica dobiju kuću. Ni moja kuća, čiji je zapravo vlasnik šumska sekcija, nije za život, ali je imala bar krevete gde su unučad mogla da spavaju.

Da se za muku i život u bedi Čaturilovih čuje i van Mošorina, zaslužna je Nadežda Vlaški iz Udruženja "Prijatelji Titela". Pisali su molbe i apele mnogima, da se pomogne ovim čestitim ljudima. Obratila se ova žena velikog srca mnogim adresama, a Humanitarna organizacija "Srbi za Srbe" je rešila da im pomogne. I u tome su uspeli. Marija Morović iz ove Organizacije, predočava nam da im je bilo potrebno manje od šest meseci da, od trenutka kada su saznali za neveselu sudbinu porodice Čaturilov, uz pomoć donatora i ljudi velikog srca iz čitavog sveta, obezbede kuću i opreme je svime što je potrebno.

Ostavljamo Čaturilove u dobrom i veselom raspoloženju da uživaju u novom domu okruženi poznanicima i prijateljima koji su došli da im čestitaju i požele sreću u novom, boljem životu!

POVEZANE TEME:

Izvor: Novosti

Foto: Novosti